

**Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych
Politechnika Warszawska**

**Projektowanie układów w sterowania
(projekt grupowy)**

**Sprawozdanie z projektu i ćwiczenia laboratoryjnego
nr 1, zadanie nr 1**

Hubert Kozubek, Przemysław Michalczewski

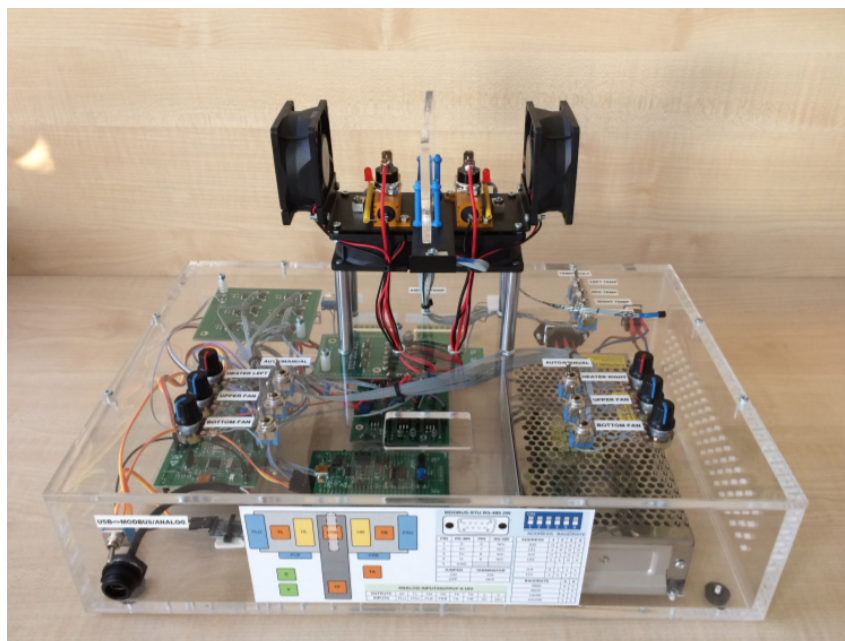
Warszawa, 2021

Spis treści

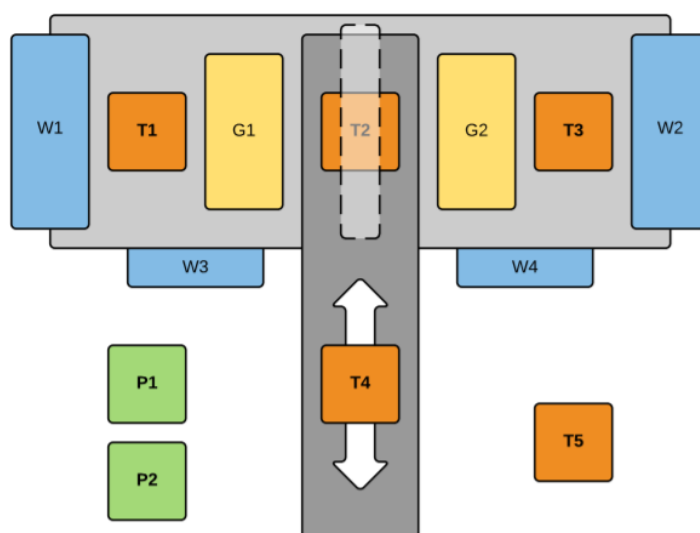
1.	Cele projektu i laboratoriów	1
2.	Przebieg laboratorium	2
3.	Punkt pracy stanowiska	3
4.	Odpowiedzi skokowe procesu	3
5.	Odpowiedź skokowa w algorytmie DMC	5
6.	Algorytm PID i DMC	7
6.1.	Regulator PID	7
6.2.	Regulator DMC	9
7.	Dostrajanie Regulatorów	10
7.1.	Strojenie PID	10
8.	Projekt	13
9.	Sprawdzanie poprawność wartości U_{pp}, Y_{pp}	13
10.	Odpowiedzi skokowe procesu	13
11.	Przekształcenie odpowiedzi skokowej	15
12.	Implementacja PID i DMC	16
12.1.	PID	16
12.2.	DMC	18
13.	Dobór nastawów PID i DMC metodą eksperymentalną	20
13.1.	Nastawy PID	20
13.2.	Nastawy DMC	23
14.	Dobór parametrów PID i DMC automatycznie	27

1. Cele projektu i laboratoriów

Celem niniejszego laboratorium było zaprojektowanie, implementacja, weryfikacja poprawności działania oraz dobór parametrów algorytmów regulacji jednowymiarowego procesu na grzejąco-chłodzącym stanowisku laboratoryjnym przedstawionym na rys 1.

Rys. 1. Stanowisko grzejąco-chłodzące używane w trakcie laboratoriów

Rys. 2. Schemat stanowiska grzejąco-chłodzącego

2. Przebieg laboratorium

Rozpoczynając pracę na stanowisku laboratoryjnym należało ustawić moc wentylatora W1 na 50%. Wentylator ten był traktowany jako cecha otoczenia. Dodatkowo sprawiał on, że temperatura grzałki opadała szybciej, co było szczególnie przydatne pomiędzy doświadczeniami.

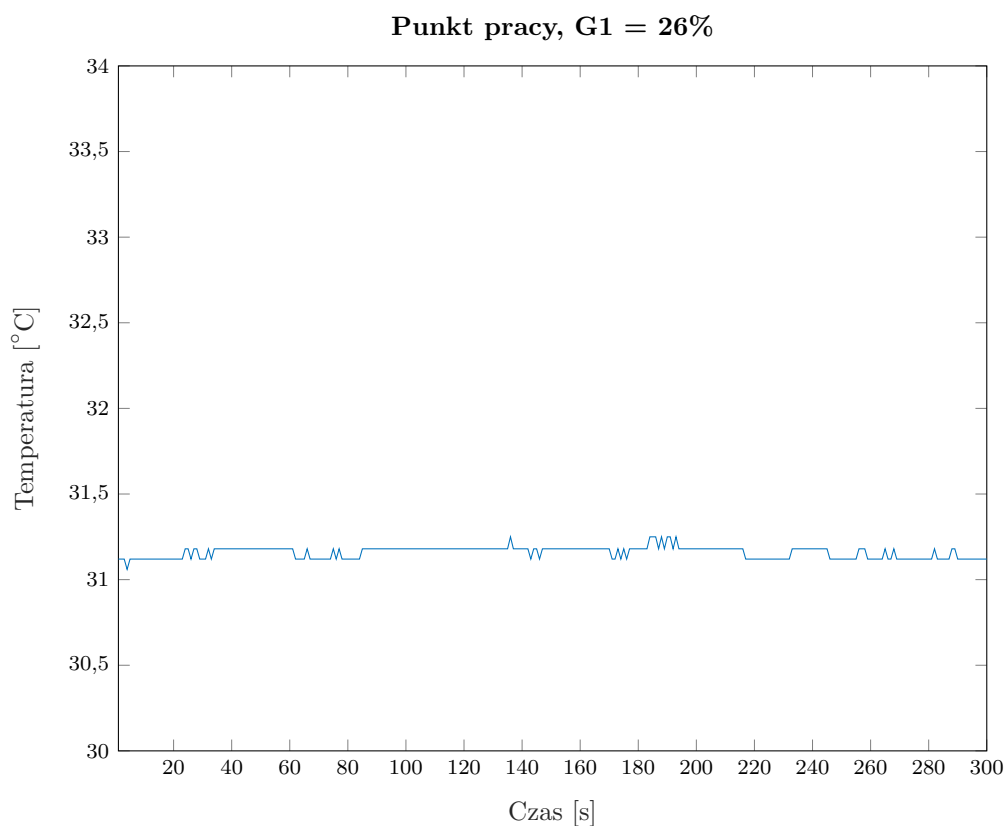
W ramach laboratorium należało wykonać 5 zadań.

1. Odczytać wartość pomiaru temperatury dla termometru T1 dla mocy 26 % grzałki G1.
2. Wyznaczyć odpowiedź skokową procesu dla trzech różnych wartości G1.
3. Wybrać jedną z odpowiedzi skokowych, przekształcić ją i wykorzystać w algorytmie DMC.

4. Zaimplementować algorytm PID i DMC do regulacji procesu stanowiska w języku MATLAB.
5. Dobrać nastawy algorytmu PID oraz parametry algorytmu DMC metodą eksperymentalną.

3. Punkt pracy stanowiska

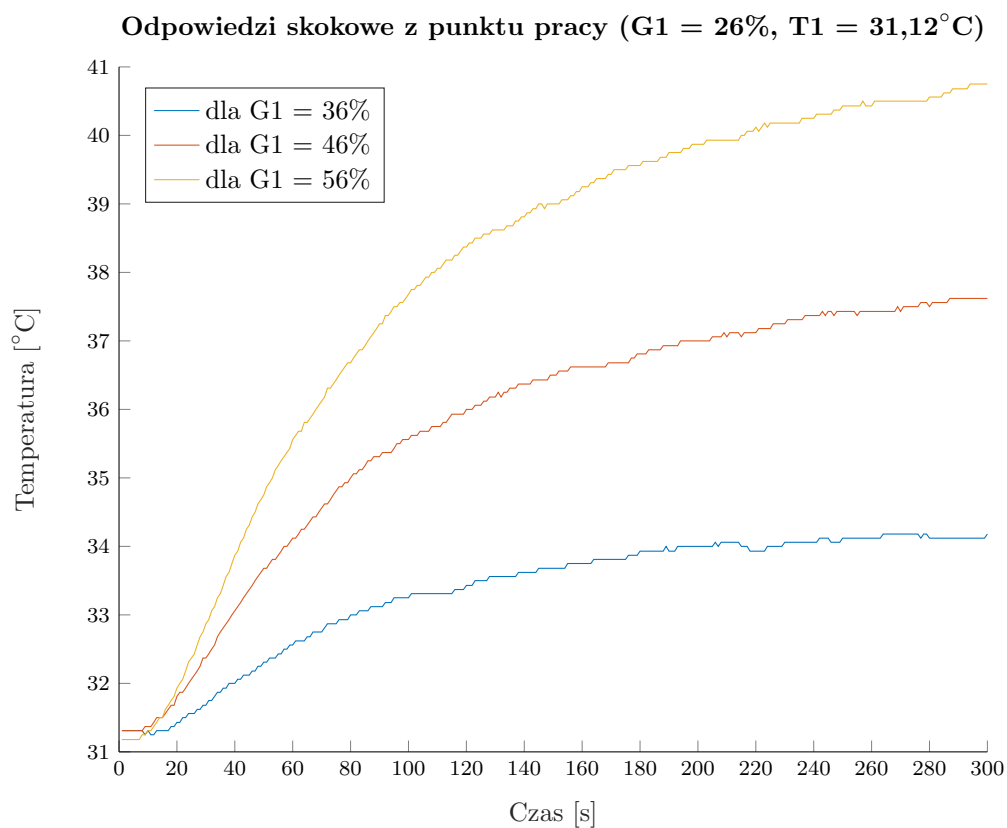
W pierwszej kolejności sprawdzono możliwość sterowania i pomiaru w komunikacji ze stanowiskiem. Następnie odczytać wartość temperatury termometru T1 w wyznaczonym punkcie pracy $G1=26\%$. Po ustawieniu mocy grzałki i odczekaniu, aż temperatura T1 ustabilizuje się, odczytana wartość termometru T1 wynosiła $31,12\text{ }^{\circ}\text{C}$. Wykres temperatury na termometrze T1 został przedstawiony na rys. 3.

Rys. 3. Ustalenie się temperatury dla punktu pracy

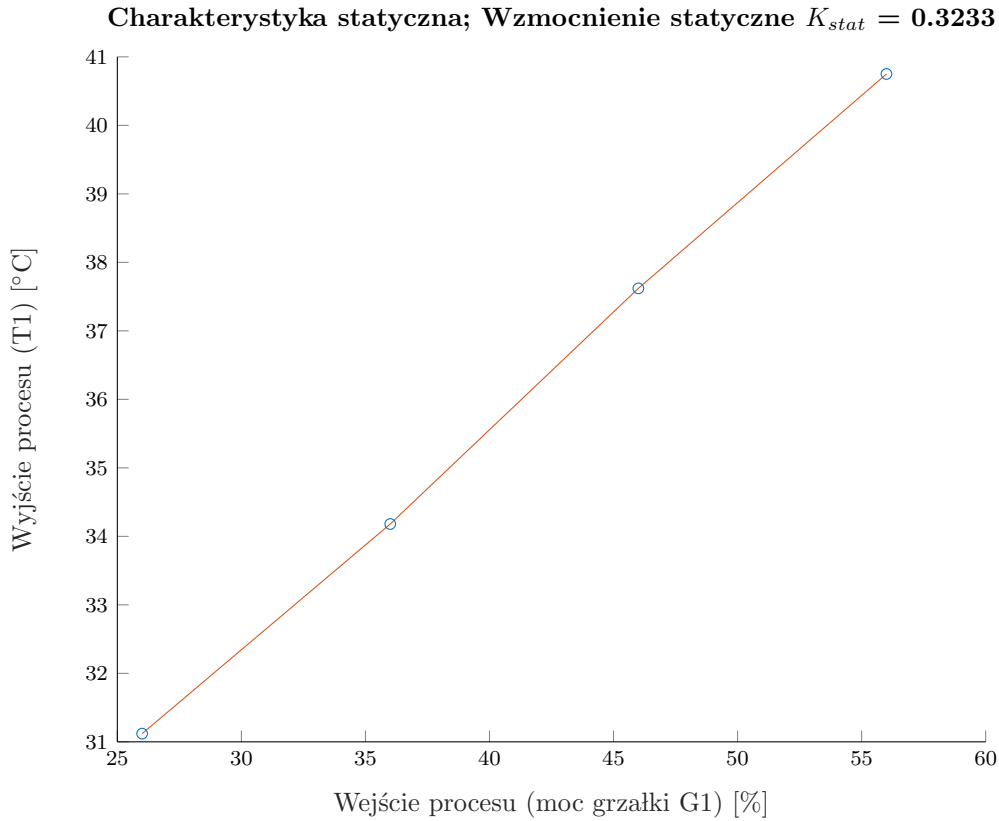
4. Odpowiedzi skokowe procesu

W tej części laboratorium należało przeprowadzić eksperyment dla 3 różnych wartości mocy grzałki $G1$. Rozpoczynając eksperyment z punktu pracy $G1=26\%$ wyznaczono odpowiedzi skokowe procesu. Eksperyment był wykonywany dla trzech różnych zmian sygnału sterującego, $G1=36\%$, $G1=46\%$ oraz $G1=56\%$. Wykresy przedstawiające zmiany temperatury przedstawiono na rys. 4.

Rys. 4. Odpowiedź skokowa procesu

Patrząc na wykres odpowiedzi skokowych możemy zauważyć, że proces jest w przybliżeniu liniowy. Na rys. 5 została przedstawiona charakterystyka statyczna procesu.

Rys. 5. Charakterystyka statyczna procesu grzejąco-chłodzącego

5. Odpowiedź skokowa w algorytmie DMC

Wykonanie tego zadania polegało na przekształceniu jednej z odpowiedzi skokowych, tak aby otrzymać odpowiedź skokową używaną w algorytmie DMC. W tym celu wybrano drugą odpowiedź skokową, tj. skok G1 z mocy 26% do mocy 46%. Do przekształcenia zebranej odpowiedzi skokowej, na taką nadającą się do algorytmu DMC wykorzystano program *SkokDMC.m*. Program ten wylicza potrzebną odpowiedź skokową przy użyciu prostego wzoru.

$$S(i) = \frac{Y(i) - Y_{pp}}{U_{skok} - U_{pp}} \quad (1)$$

gdzie:

- $S(i)$ - odpowiedź skokowa potrzebna do algorytmu DMC,
- $Y(i)$ - odpowiedź skokowa przed przekształceniem,
- Y_{pp} - wartość wyjścia w chwili $k=0$ (tutaj $Y_{pp} = 31,12$),
- U_{skok} - wartość sterowania w chwili $k=0$ i później (tutaj $U_{skok} = 46$),
- U_{pp} - wartość sterowania przed chwilą $k=0$ (tutaj $U_{pp} = 26$)

W ten sposób przekształcona odpowiedź skokowa została zapisana do pliku *dane1.mat* i wykorzystana w dalszych częściach laboratoriów.

Poza przekształceniem odpowiedzi skokowej należało ją jeszcze przybliżyć używając w tym celu członu inercyjnego drugiego rzędu z opóźnieniem.

$$G(s) = \frac{K}{(sT_1 + 1)(sT_2 + 1)} e^{-T_d s} \quad (2)$$

Po dyskretyzacji danej transmitancji otrzymujemy:

$$G(z) = \frac{b_1 z^{-1} + b_2 z^{-2}}{1 + a_1 z^{-1} + a_2 z^{-2}} z^{-T_d} \quad (3)$$

gdzie

$$\begin{aligned} a_1 &= -\alpha_1 - \alpha_2 \\ a_2 &= \alpha_1 \alpha_2 \\ \alpha_1 &= e^{-\frac{1}{T_1}} \\ \alpha_2 &= e^{-\frac{1}{T_2}} \\ b_1 &= \frac{K}{T_1 - T_2} [T_1(1 - \alpha_1) - T_2(1 - \alpha_2)] \\ b_2 &= \frac{K}{T_1 - T_2} [\alpha_1 T_2(1 - \alpha_2) - \alpha_2 T_1(1 - \alpha_1)] \end{aligned} \quad (4)$$

Z wykresu odpowiedzi skokowej procesu zostało odczytane opóźnienie. W naszym przypadku $T_d = 9$. Aby wyznaczyć wartości pozostałych współczynników użyto dostępnej w matlabie funkcji `ga`, która minimalizuje wartość zadanej funkcji z wykorzystaniem algorytmu generycznego. Funkcja minimalizowana to funkcja wyliczająca sumę kwadratów błędów pomiędzy odpowiedzią skokową, a transmitancją przybliżającą.

```
% aproksymacja odpowiedzi skokowej

function ERR = AproksSkokDMC(X)

    data = load('dane1.mat');
    S = data.S;
    time = data.time;

    T1 = X(1);
    T2 = X(2);
    K = X(3);
    Td = 9;
    y(1:time) = 0;

    alpha1 = exp(-1/T1);
    alpha2 = exp(-1/T2);
    a1 = -alpha1-alpha2;
    a2 = alpha1*alpha2;
    b1 = K*(T1*(1-alpha1)-T2*(1-alpha2))/(T1-T2);
    b2 = K*(alpha1*T2*(1-alpha2)-alpha2*T1*(1-alpha1))/(T1-T2);

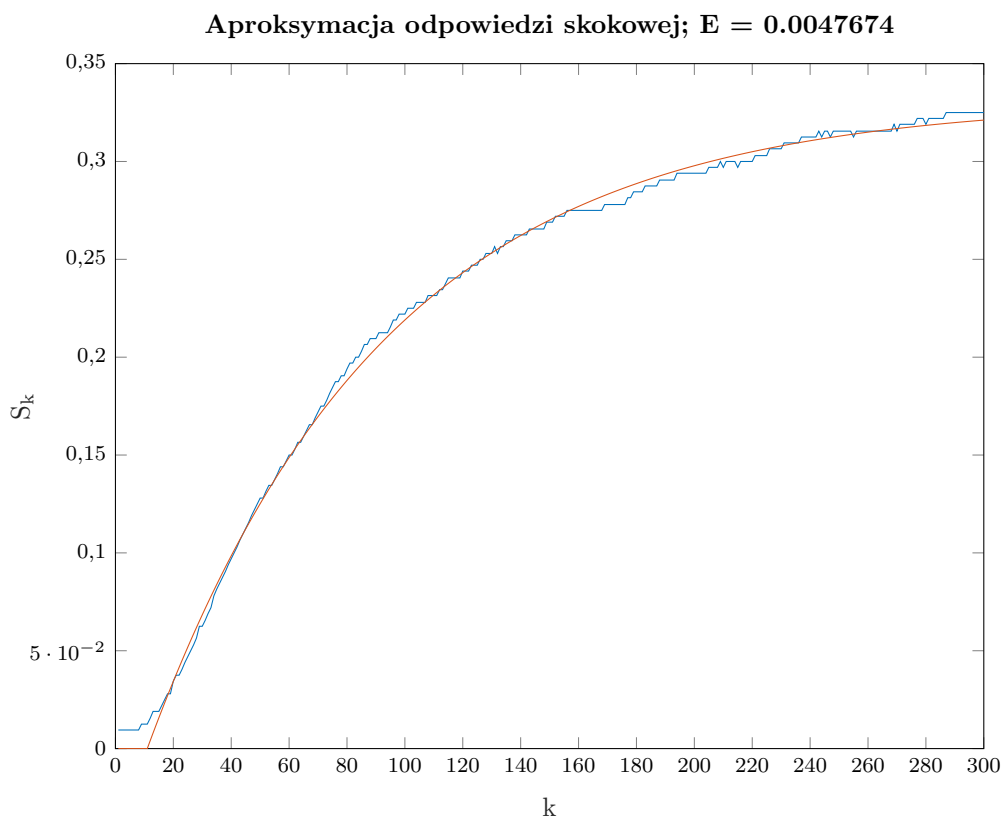
    for k = Td+3:time
        y(k) = b1 + b2 - a1*y(k-1) - a2*y(k-2);
    end

    e = S - y';

    ERR = (norm(e))^2;
end
```

Następnie używając skryptu *Optymalizacja.m* zostały wyznaczone pozostałe parametry transmitancji przybliżającej odpowiedź skokową. Ostateczne wartości parametrów to:

$$\begin{aligned}
 K &= 0.330938 \\
 T_1 &= 0.000907 \\
 T_2 &= 82.104622 \\
 T_d &= 9
 \end{aligned}
 \tag{5}$$

Rys. 6. Odpowiedź skokowa procesu oraz transmitancja ją aproksymująca

Wykres zarówno odpowiedzi skokowej, jak i transmitancji ją przybliżającej został zamieszczony na rys. 6.

6. Algorytm PID i DMC

Kolejnym punktem zadań laboratoryjnych było zaimplementowanie algorytmów regulacji PID oraz DMC w języku MATLAB.

6.1. Regulator PID

```
% implementacja PID
function U = PID(e)

    persistent Upop
    persistent e0
    persistent e1
    persistent e2
```



```

persistent K
persistent Ti
persistent Td
persistent Tp
persistent r2
persistent r1
persistent r0

% Ograniczenia sterowania
Gmax = 100;
Gmin = 0;

%      Upp = 26;
%      Ypp = 31.12;

if isempty(e0)
    Upop = 0;          % sterowanie w punkcie pracy
    e0=0;
    e1=0;
    e2=0;

    % Nastawy regulatora
    K = 0.5 * 43 * 1.5;      %Kk = 43, Tk = 36
    Ti = 0.5 * 36*2;         % * 4; %inf;      10
    Td = 0.125 * 36;         % * 0.6; %      0.4
    Tp = 1;

    r2 = K*Td/Tp;
    r1 = K*(Tp/(2*Ti)-2*Td/Tp - 1);
    r0 = K*(1+Tp/(2*Ti) + Td/Tp);
end

% przesuniecie uchybow
e2 = e1;
e1 = e0;
e0 = e;

U = r2*e2 + r1*e1 + r0*e0 + Upop;

if U > Gmax
    U = Gmax;
end

if U < Gmin
    U = Gmin;
end

Upop = U;
end

```

6.2. Regulator DMC

```
%implementacja DMC
function U = DMC(yzad, y, D, N, Nu, lambda)

    persistent init
    persistent S
    persistent M
    persistent Mp
    persistent K
    persistent dUP
    persistent Upop

    if isempty(init)

        % Wczytanie macierzy S z pliku dane1.mat
        data = load('dane1.mat');
        S = data.S;

        % przedluzenie wektora S
        for i = D+1:D+N
            S(i) = S(D);
        end

        % Inicjalizacja macierzy
        M = zeros(N, Nu);
        for i = 1:Nu
            M(i:N, i) = S(1:N-i+1);
        end

        Mp = zeros(N, D-1);
        for i = 1:(D-1)
            Mp(1:N, i) = S(i+1:N+i) - S(i);
        end

        I = eye(Nu);

        K = ((M*M + lambda*I)^(-1))*M';
        dUP = zeros(D-1, 1);
        Upop = 26;
        init = 1;
    end

    % Ograniczenia sterowania
    Gmax = 100;
    Gmin = 0;

    Y0 = zeros(N, 1);
    dU = zeros(Nu, 1);

    % liczone online
    Yzad = yzad*ones(N, 1);
```

```

Y = y*ones(N,1);

Y0 = Y + Mp*dUP;
dU = K*(Yzad - Y0);
du = dU(1);

for n=D-1:-1:2
    dUP(n) = dUP(n-1);
end
dUP(1) = du;

U = Upop + du;

if U > Gmax
    U = Gmax;
end

if U < Gmin
    U = Gmin;
end

Upop = U;
end

```

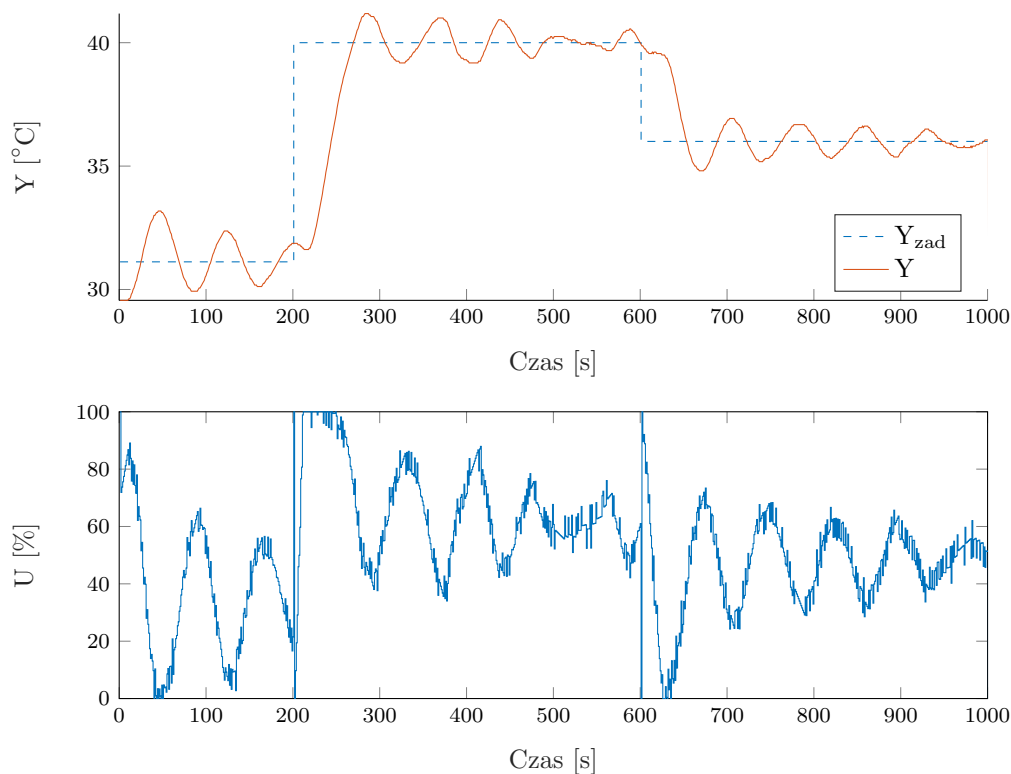
7. Dostrajanie Regulatorów

Ostatnim zadaniem był dobór nastawów obu algorytmów regulacji. W tym celu skorzystano z wcześniej uzyskanej transmitancji aproksymującej skok procesu, aby dobrać parametry obu regulatorów. W ten sposób można było przeprowadzić więcej eksperymentów w krótszym czasie. Uzyskane w ten sposób parametry zostały przetestowane na realnym procesie.

7.1. Strojenie PID

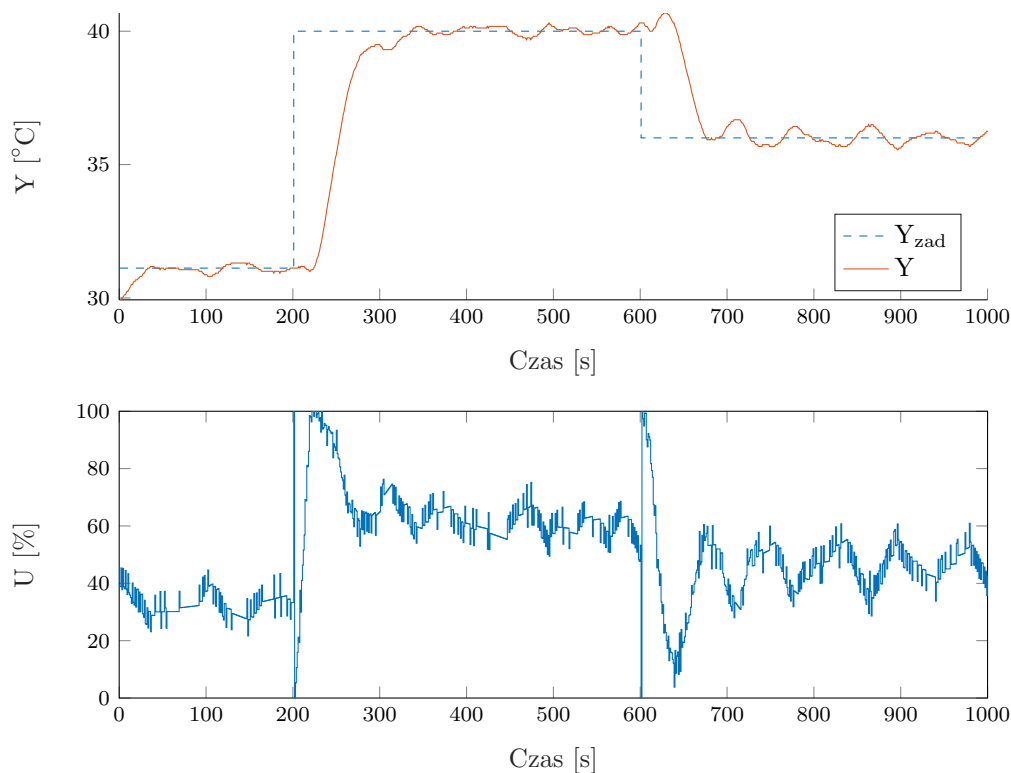
Do strojenia regulatora PID została wykorzystana metoda Zieglera-Nicholsa. Parametry do niej potrzebne wyznaczono na procesie symulowanym. Oscylacje niegasnące otrzymano dla parametrów $K_k = 43$ oraz $T_k = 36$. Na tej podstawie dobrano następujące parametry regulatora PID: $K = 21,5$; $T_i = 18$; $T_d = 4,5$. Oczywiście do regulacji zostały wykorzystane parametry PID-a dyskretnego określone wzorami ($T_p := 1$)

$$\begin{aligned}
 r_2 &= K \frac{T_d}{T_p} \\
 r_1 &= K \left(\frac{T_p}{2T_i} - 2 \frac{T_d}{T_p} - 1 \right) \\
 r_0 &= K \left(1 + \frac{T_p}{2T_i} + \frac{T_d}{T_p} \right)
 \end{aligned} \tag{6}$$

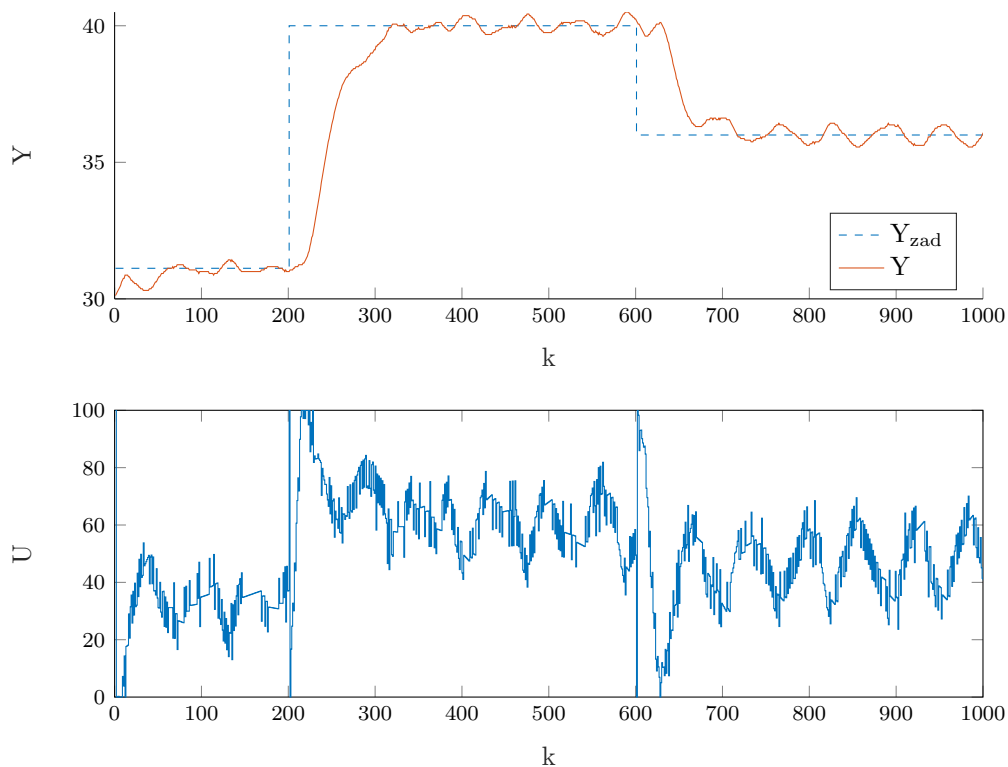

Rys. 7. Regulacja PID, eksperyment 1, $K = 21,5000$, $T_i = 18$, $T_d = 4,5$, $E = 11,1096$

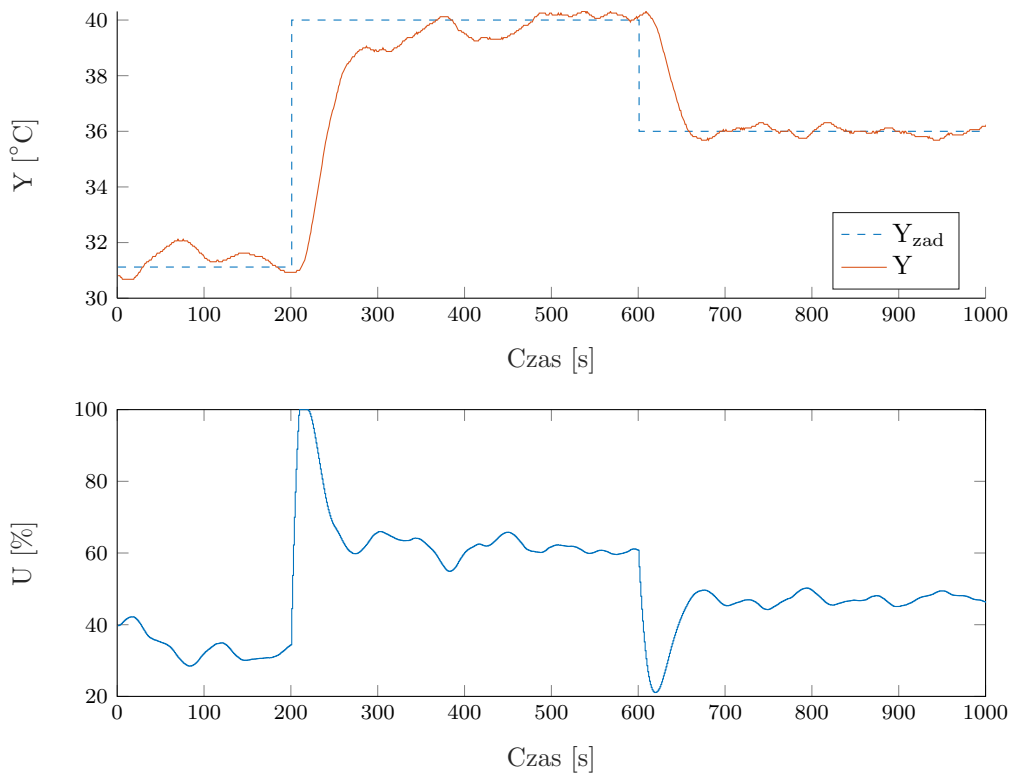
Wyniki regulacji PID dla tych parametrów przedstawiono na rys. 7. W dalszej kolejności sprawdzane były jeszcze inne wartości parametrów w celu znalezienia jak najlepszych nastawów.

Rys. 8. Regulacja PID, eksperyment 2, $K = 32,25$, $T_i = 36$, $T_d = 4,5$, $E = 3,3641$

Rys. 9. Regulacja PID, eksperyment 3, $K = 21,5$, $T_i = 72$, $T_d = 4,5$, $E = 4,3880$

Rys. 10. Regulacja DMC, eksperyment 1

Z wykresów można wyczytać, że zmiana parametrów PID poprawiła jakość regulacji. Co

do regulatora DMC natomiast działa on całkiem dobrze, jednak zarówno PID jak i DMC są narażone na zakłócenia, które można zauważyć na wykresach.

8. Projekt

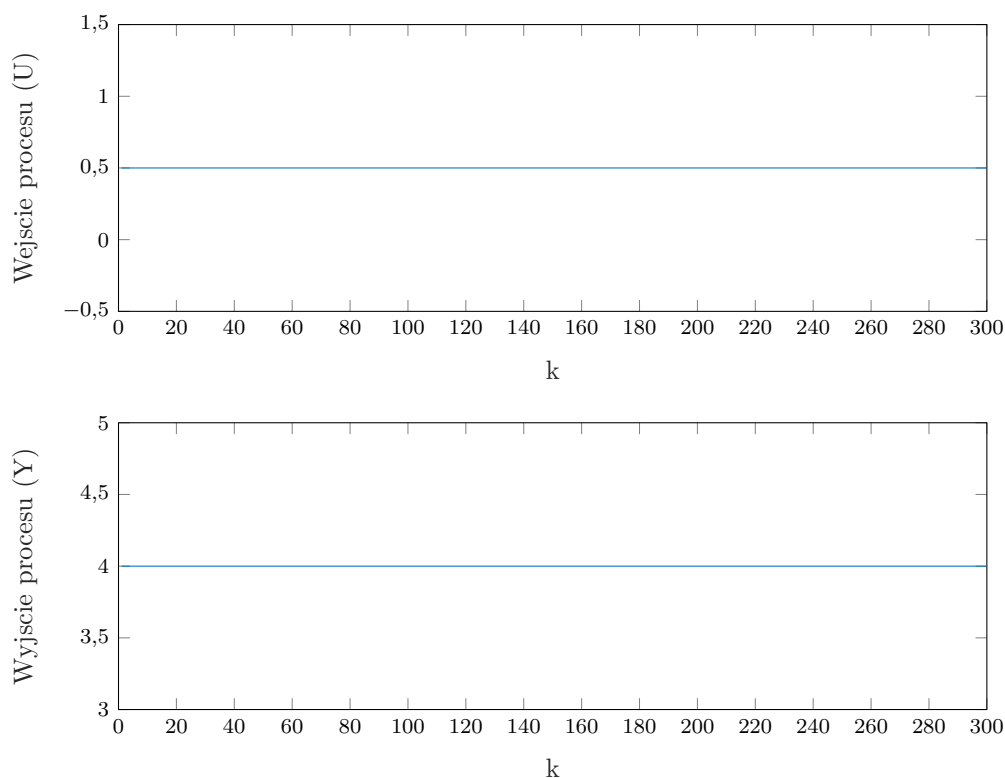
Zadanie projektowe wykorzystywało symulowany obiekt regulacji. Wyjście obiektu można wyznaczyć przy pomocy polecenia

$Y(k) = \text{symulacja_obektu}(p1(U(k-10), U(k-11), Y(k-1), Y(k-2)))$

Wartości sygnałów w wejścia i wyjścia procesu w punkcie pracy wynoszą $U_{pp} = 0,5$, $Y_{pp} = 4$, natomiast ograniczenia sterowania wynoszą $U^{\min} = 0,3$, $U^{\max} = 0,7$, a okres próbkowania wynosi 0,5.

9. Sprawdzanie poprawność wartości U_{pp} , Y_{pp}

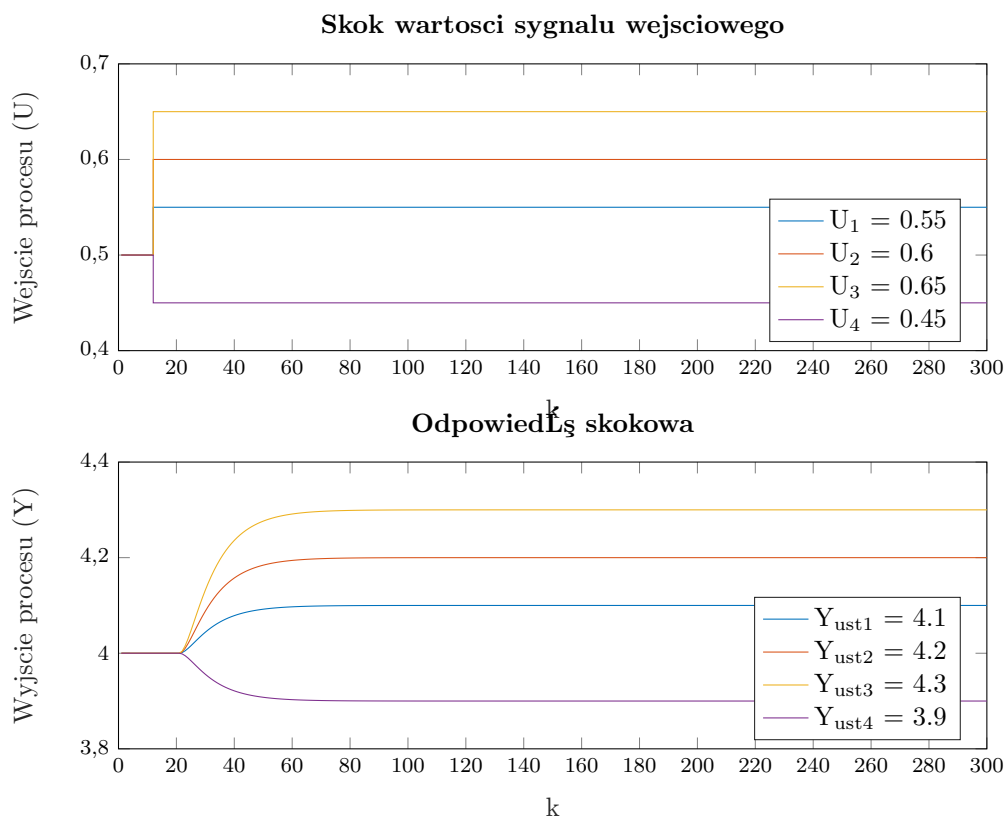
W celu sprawdzenia poprawności punktu pracy została przeprowadzona symulacja, gdzie na wejście podano U_{pp} , jako poprzednie wartości y podano Y_{pp} i sprawdzono wartość wyjścia procesu w następnych chwilach. Wyniki symulacji przedstawiono na rys. 11

Rys. 11. Sprawdzanie poprawności punktu pracy

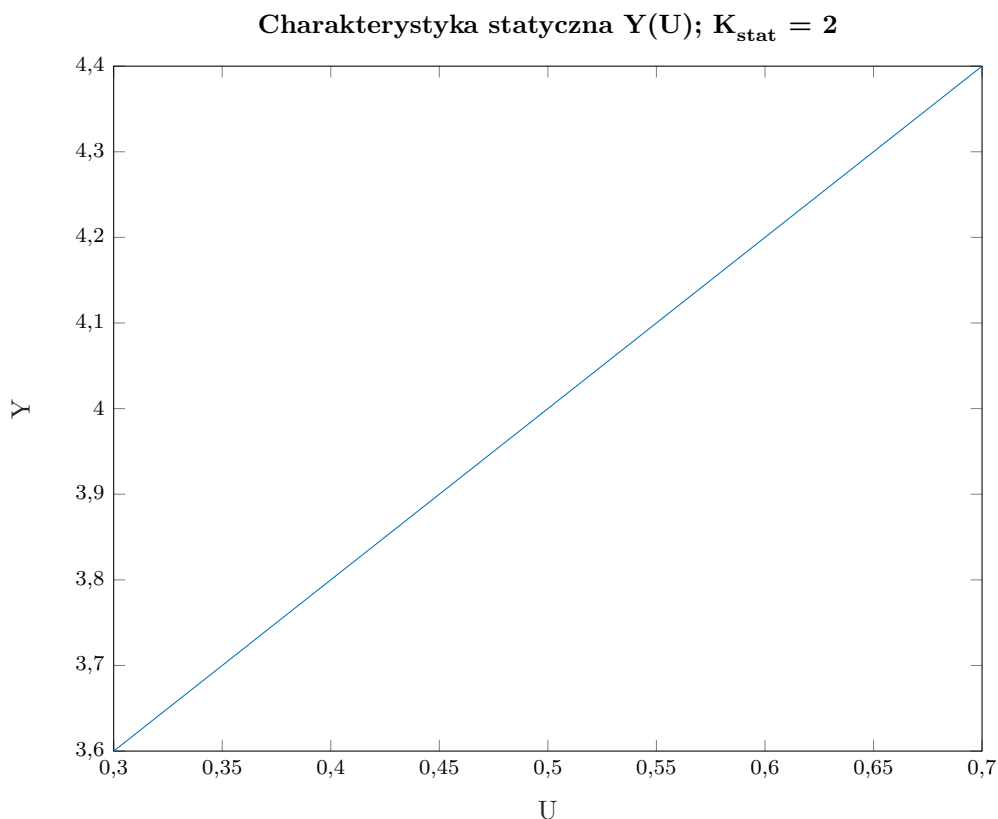
10. Odpowiedzi skokowe procesu

W tej części wyznaczone zostały odpowiedzi skokowe procesu, dla kilku zmian sygnału sterującego, gdzie wartość początkowa sterowania wynosiła U_{pp} . Wyniki symulacji przedstawia rys. 12

Rys. 12. Odpowiedzi skokowe procesu

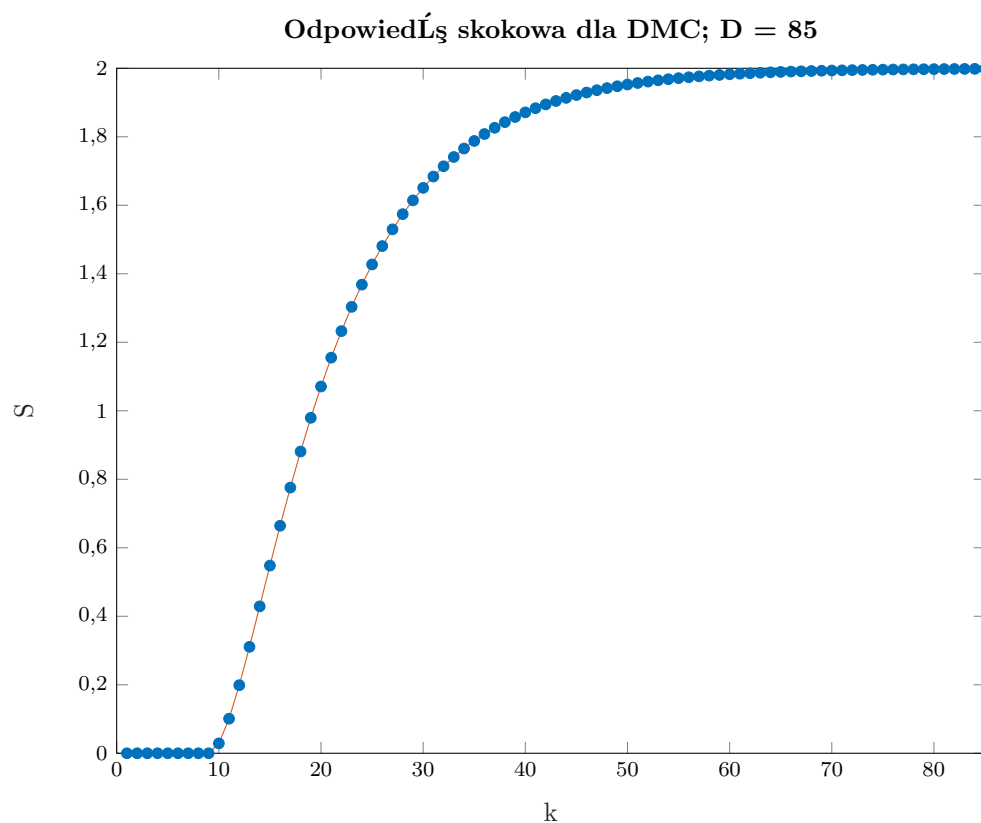
W celu ustalenia, czy proces jest liniowy, został narysowany wykres zależności $Y(U)$, dla dozwolonych wartości sterowania. Wykres ten został przedstawiony na rys. 13. Z wykresu wynika, że zależność jest liniowa, zatem wzmocnienie statyczne można wyznaczyć jako tg prostej. W naszym przypadku $K_{stat} = 2$

Rys. 13. Charakterystyka statyczna, wyznaczanie wzmocnienia

11. Przekształcenie odpowiedzi skokowej

Do przekształcenia została wybrana odpowiedź skokowa dla sterowania $U_{\text{skok}} = 0,65$ W pierwszej kolejności zebrane dane, zostały przesunięte w czasie, tak aby skok sterowania nastąpił dla $k = 0$. Następnie wartości skoku zostały przeskalowane i przesunięte w odpowiedni sposób, tak aby odpowiedź dało się wykorzystać w algorytmie DMC. Wynikowa odpowiedź skokowa została przedstawiona na rys. 14

Rys. 14. Przekształcona odpowiedź skokowa

12. Implementacja PID i DMC

12.1. PID

```
function E = PID_funkcja(X)

    K = X(1);
    Ti = X(2);
    Td = X(3);

    % Punkt pracy
    Upp = 0.5;
    Ypp = 4;

    % Ograniczenia wartosci sygnalu sterujÄ...cego
    Umin = 0.3;
    Umax = 0.7;
    du_max = 0.05;

    % Czas symulacji
    time = 1500;

    % Deklaracja wektora sterowan i wartosci zadanych
    U(1:time) = Upp;
    Y(1:time) = Ypp;
```

```

Yzad(1:50) = Ypp;
Yzad(51:200) = 4.1;
Yzad(201:500) = 3.85;
Yzad(501:800) = 4.05;
Yzad(801:1200) = 4.15;
Yzad(1201:time) = 3.95;

y_zad = Yzad - Ypp;
u = U - Upp;

% Inicjalizacja wektorów
e(1:time) = 0;
y(1:time) = 0;

u_max = Umax - Upp;
u_min = Umin - Upp;

% Wyznaczone eksperymentalnie
Tp = 0.5;

r2 = K*Td/Tp;
r1 = K*(Tp/(2*Ti)-2*Td/Tp - 1);
r0 = K*(1+Tp/(2*Ti) + Td/Tp);

for k = 12:time
    Y(k) = symulacja_obiektu1Y_p1(U(k-10), U(k-11), Y(k-1), Y(k-2));
    y(k) = Y(k) - Ypp;
    e(k) = y_zad(k) - y(k);

    du = r2*e(k-2) + r1*e(k-1) + r0*e(k);

    if du > du_max
        du = du_max;
    end

    if du < - du_max
        du = - du_max;
    end

    u(k) = u(k-1) + du;

    if u(k) > u_max
        u(k) = u_max;
    end

    if u(k) < u_min
        u(k) = u_min;
    end

    U(k) = u(k) + Upp;

```

```

end

E = 0;
for k = 12:time
    E = E + e(k)^2;
end
end

```

12.2. DMC

```

function E = DMC_funkcja(X)

    N = X(1);
    Nu = X(2);
    lambda = X(3);

    dataS = load('S.mat');
    S = dataS.S;

    dataD = load('D.mat');
    D = dataD.D;

    % Punkt pracy
    Upp = 0.5;
    Ypp = 4;

    % Ograniczenia wartosci sygnalu sterujÄ...cego
    Umin = 0.3;
    Umax = 0.7;
    du_max = 0.05;

    % Czas symulacji
    time = 1500;

    Yzad(time,1) = 0;
    Yzad(1:50) = Ypp;
    Yzad(51:200) = 4.1;
    Yzad(201:500) = 3.85;
    Yzad(501:800) = 4.05;
    Yzad(801:1200) = 4.15;
    Yzad(1201:time) = 3.95;

    U(1:time) = Upp;
    Y(1:time) = Ypp;
    e(1:time) = 0;

    % Obliczenia offline
    S = [S; zeros(N,1)];
    for i = D+1:D+N
        S(i) = S(D);
    end

```

```

end

M = zeros(N, Nu);
for i = 1:Nu
    M(i:N,i)=S(1:N-i+1);
end

Mp = zeros(N, D-1);
for i = 1:(D-1)
    Mp(1:N,i) = S(i+1:N+i) - S(i);
end

I = eye(Nu);
K = ((M'*M + lambda*I)^(-1))*M';

% inicjalizacja
dUP = zeros(D-1,1);
Y0 = zeros(N,1);
dU = zeros(Nu,1);
Yzad_DMC = zeros(N,1);
Y_DMC = zeros(N,1);

u = U - Upp;
yzad = Yzad - Ypp;

y(1:time) = 0;
u(1:time) = 0;

u_max = Umax - Upp;
u_min = Umin - Upp;

% liczone online

for k = 12:time
    Y(k) = symulacja_obiektu1Y_p1(U(k-10), U(k-11), Y(k-1), Y(k-2));
    y(k) = Y(k) - Ypp;
    e(k) = (yzad(k) - y(k))^2;

    Yzad_DMC = yzad(k)*ones(N,1);
    Y_DMC = y(k)*ones(N,1);

    Y0 = Y_DMC + Mp*dUP;
    dU = K*(Yzad_DMC - Y0);
    du = dU(1);

    if du > du_max
        du = du_max;
    end

    if du < - du_max
        du = - du_max;
    end
end

```

```

end

for n=D-1:-1:2
    dUP(n,1) = dUP(n-1,1);
end
dUP(1) = du;

u(k) = u(k-1) + du;

if u(k) > u_max
    u(k) = u_max;
    dUp(1) = u(k) - u(k-1);
end

if u(k) < u_min
    u(k) = u_min;
    dUp(1) = u(k) - u(k-1);
end

U(k) = u(k) + Upp;
end

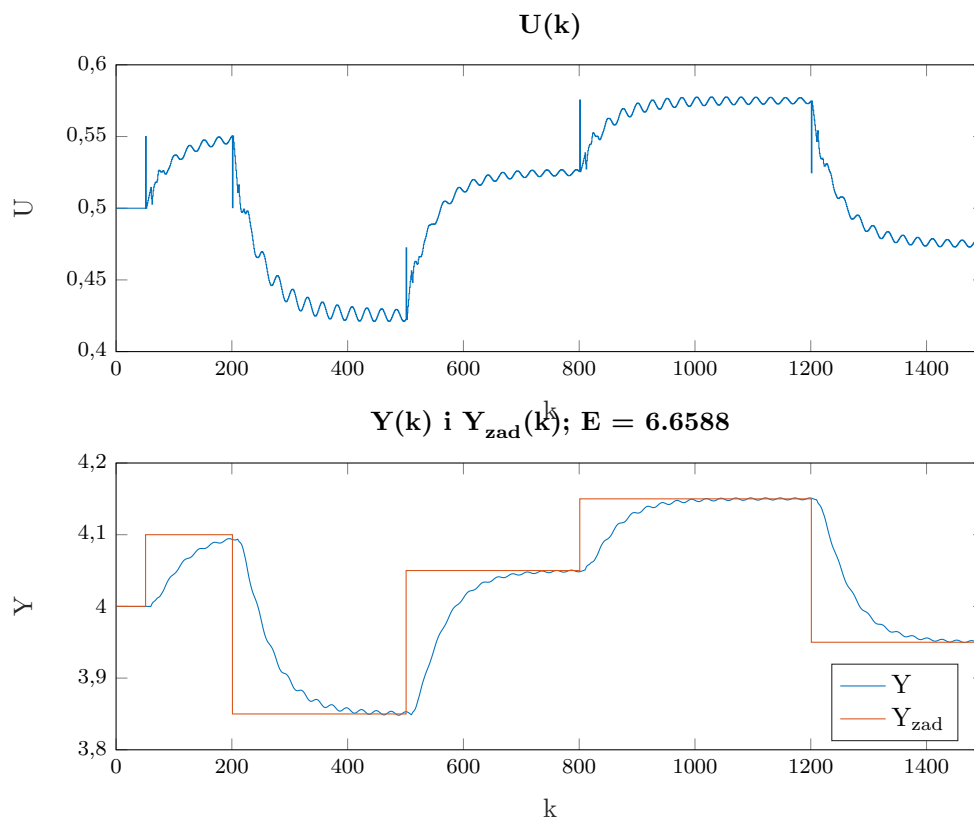
E = 0;
for k = 12:time
    E = E + e(k);
end
end

```

13. Dobór nastawów PID i DMC metodą eksperymentalną

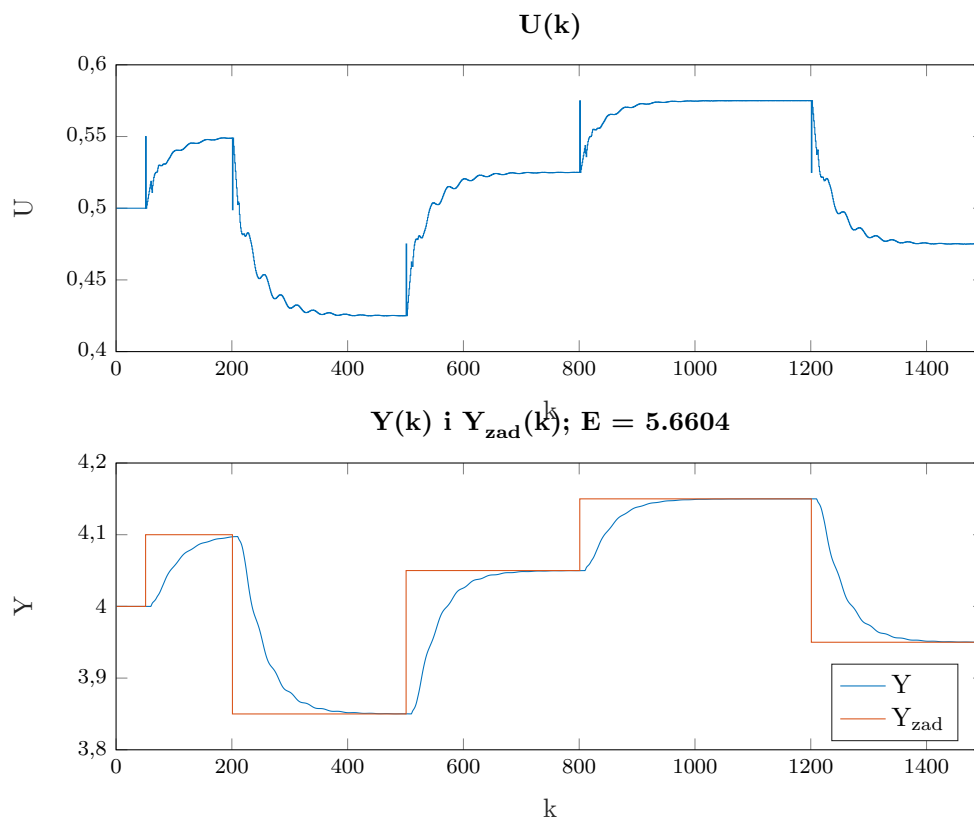
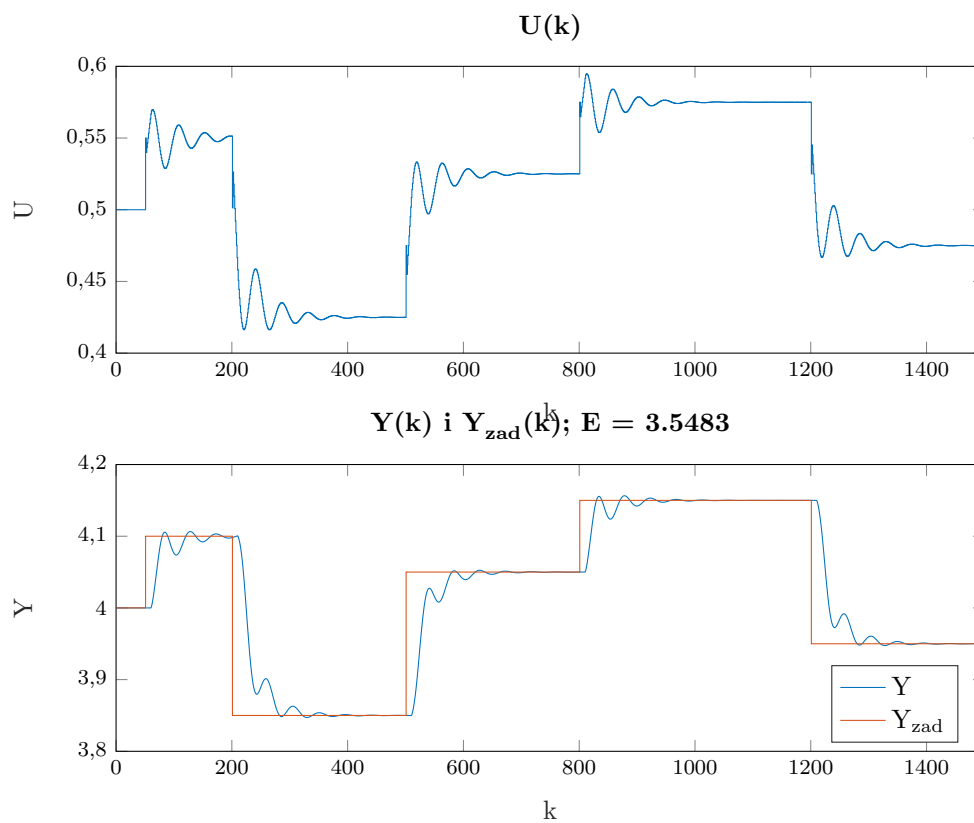
13.1. Nastawy PID

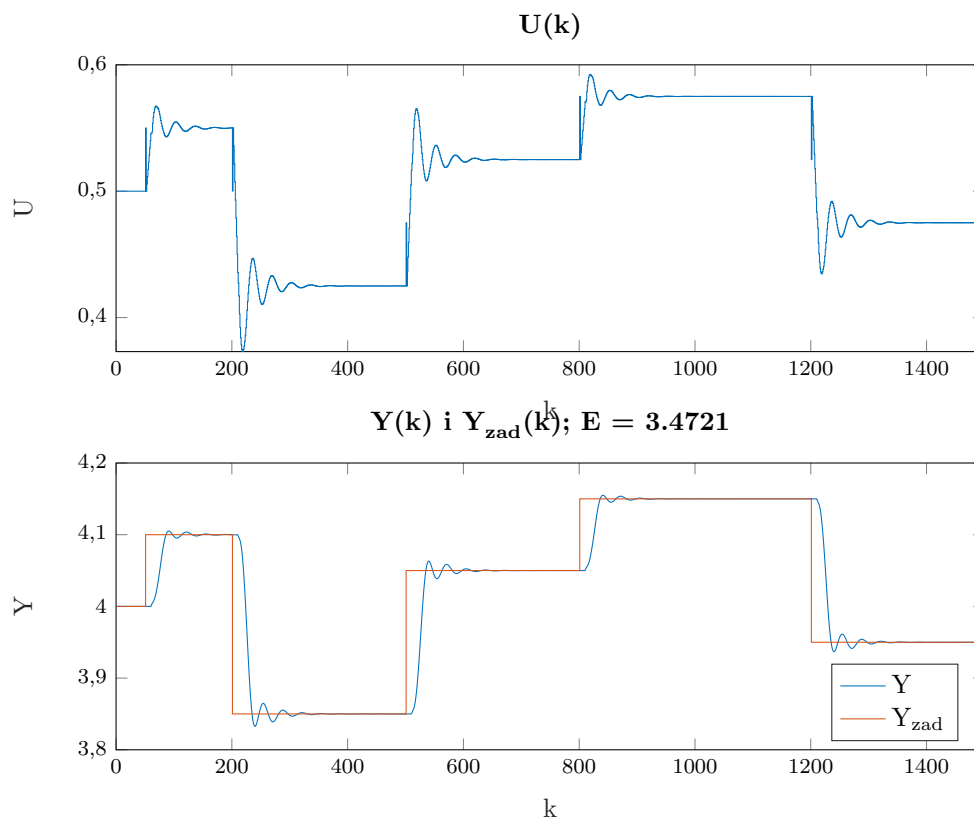
W celu doboru nastawów regulatora PID skorzystano z metody Zieglera-Nicholsa. Oscylacje niegasnące otrzymano dla $K_{kryt} = 1,115$, z okresem $T_{kryt} = 37$. Wyliczając wartości parametrów jako $K = 0,6K_{kryt}$, $T_i = 0,5T_{kryt}$, $T_d = 0,12T_{kryt}$, a następnie przeliczając je na nastawy PID-u dyskretnego, rozpoczęta została regulacja, przedstawiona na rys. 15.

Rys. 15. Regulator PID - test1, $K = 0,669, T_i = 18,5, T_d = 4,44$

Modyfikując parametry regulatora przeprowadzone zostały jeszcze 3 eksperymenty przedstawione na rys. 16, rys. 17 i rys. 18

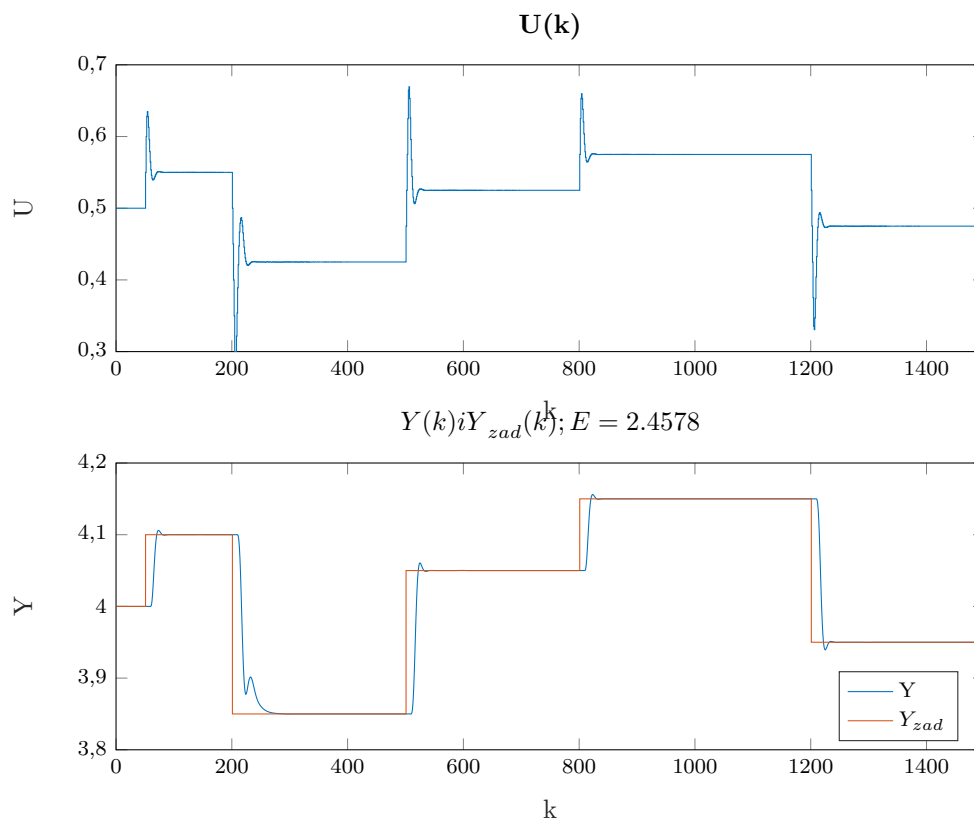
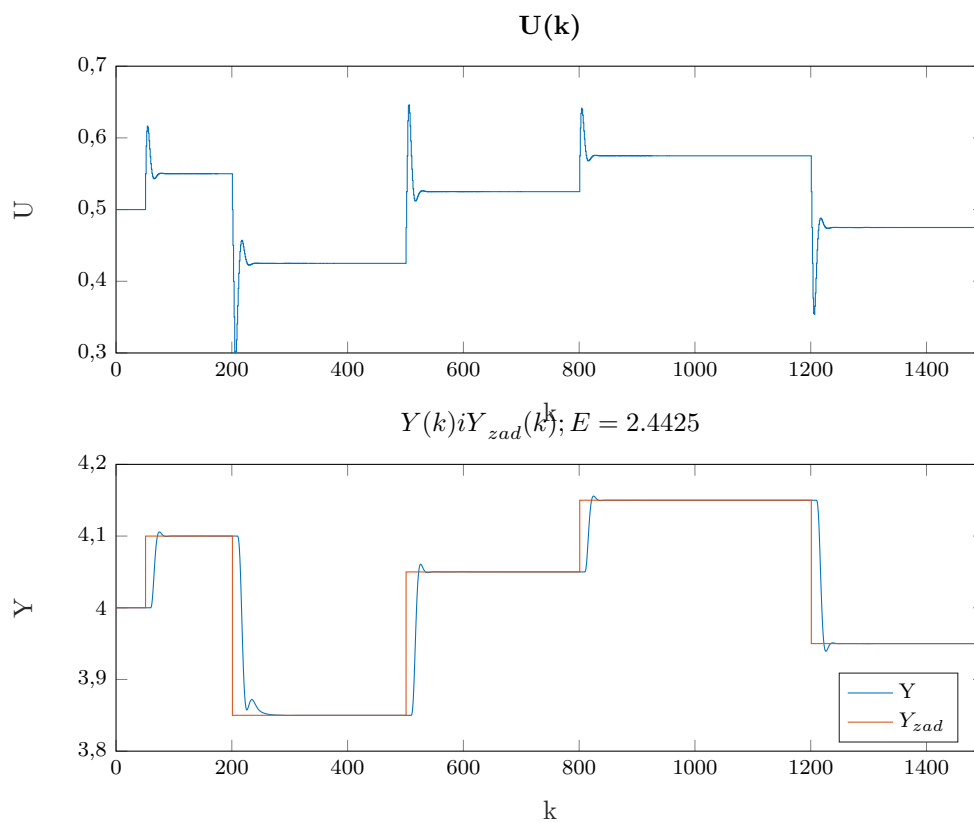
Rys. 16. Regulator PID - test2, $K = 0,75, T_i = 16, T_d = 3$ Rys. 17. Regulator PID - test3, $K = 0,67, T_i = 10, T_d = 0,1$

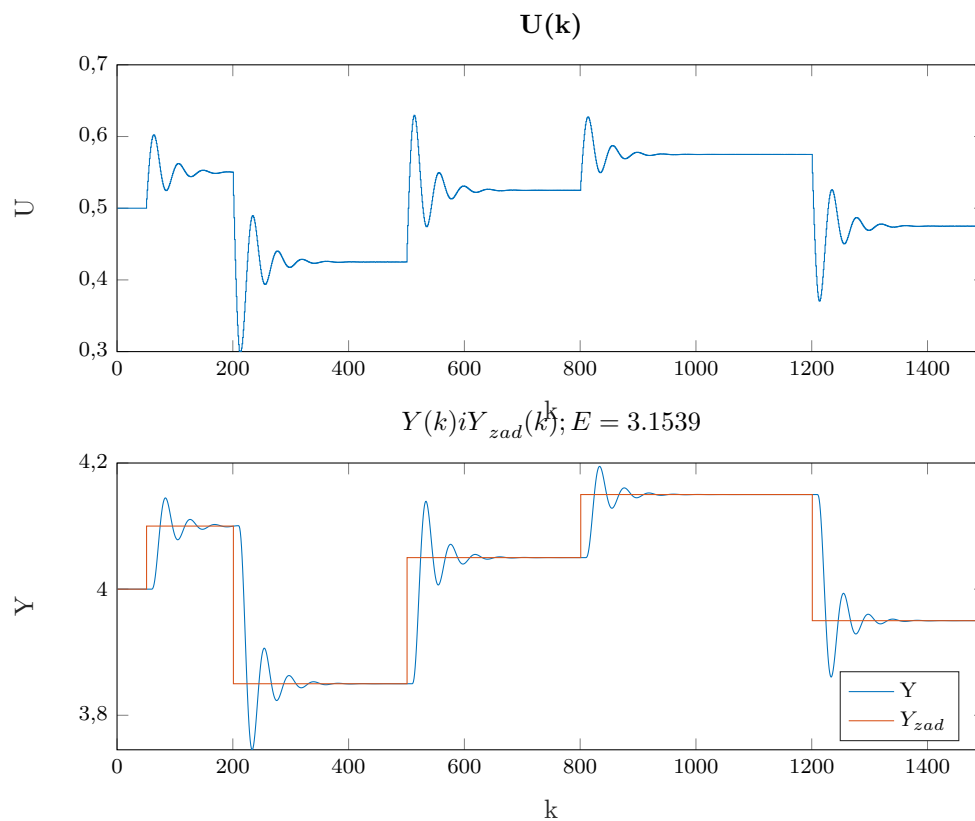
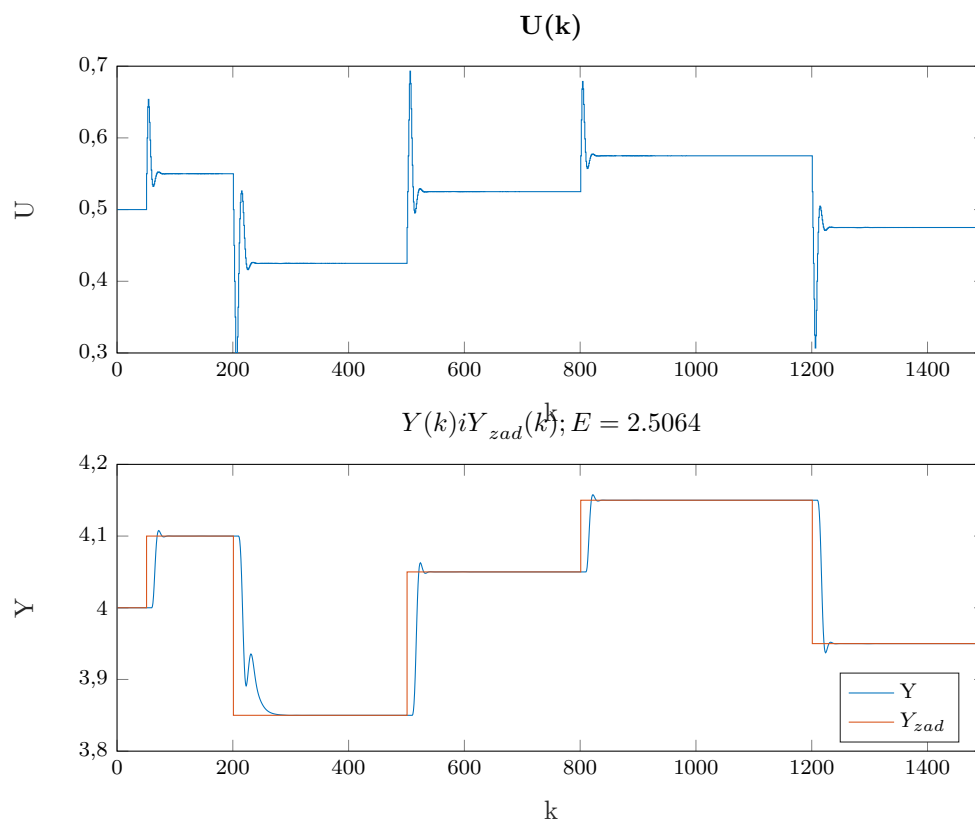
Rys. 18. Regulator PID - test4, $K = 0,8$, $T_i = 7$, $T_d = 2$

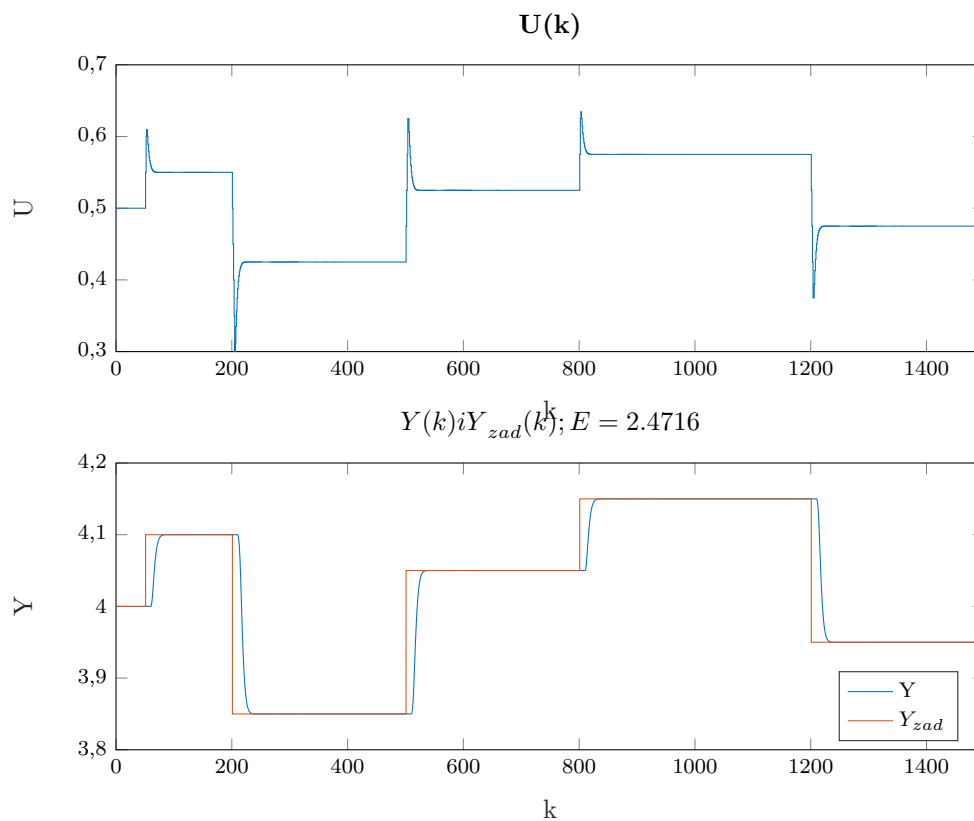
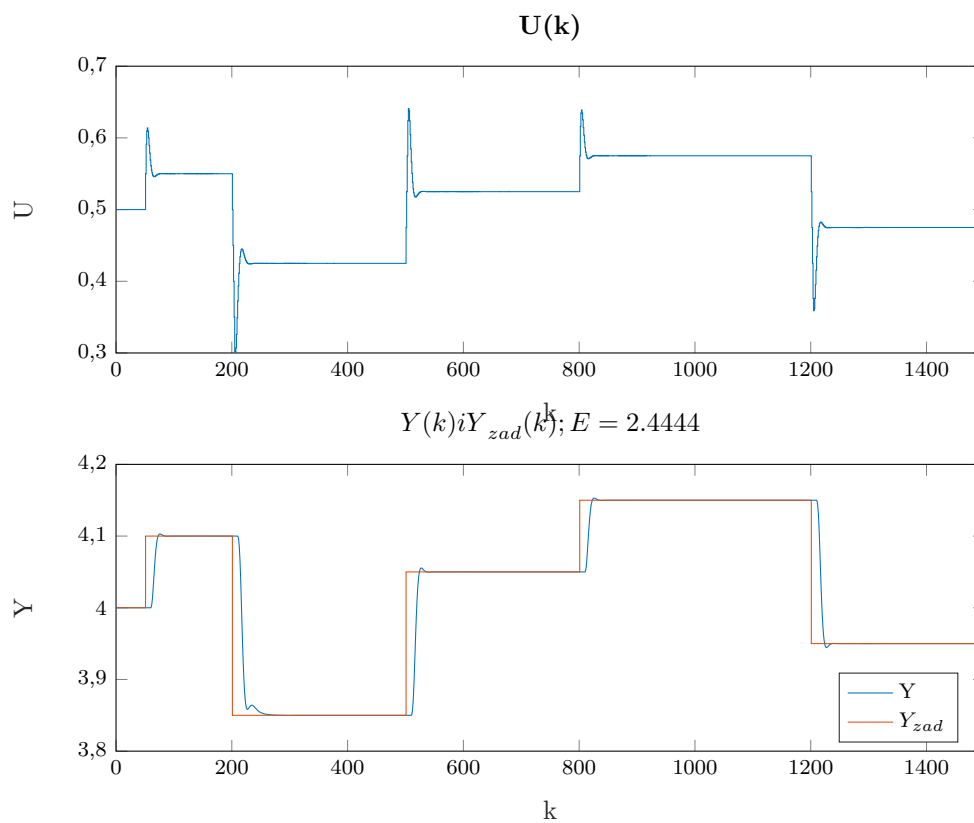
Zmieniając wartości parametrów udało się poprawić regulację, zarówno zmniejszyła się wartość błędu, jak i wykresy wyglądają lepiej. Na teście 3 i 4 PID działa zdecydowanie szybciej, dodatkowo oscylacje w teście 4 są zdecydowanie mniejsze.

13.2. Nastawy DMC

Dobór parametrów dla regulatora DMC odbywał się w podobny sposób. W pierwszej kolejności zostały wybrane parametry w sposób przypadkowy, następnie parametry były lekko zmieniane. Patrząc na wyniki symulacji można było wybrać najlepszy nastaw. Eksperymenty DMC zostały przedstawione na rys. 19 - 24

Rys. 19. Regulator DMC - test1, $N = 60, N_u = 40, \lambda = 1$ Rys. 20. Regulator DMC - test2, $N = 40, N_u = 20, \lambda = 2$

Rys. 21. Regulator DMC - test3, $N = 11, N_u = 1, \lambda = 1$ Rys. 22. Regulator DMC - test4, $N = 15, N_u = 1, \lambda = 1$

Rys. 23. Regulator DMC - test5, $N = 20, N_u = 1, \lambda = 1$ Rys. 24. Regulator DMC - test6, $N = 20, N_u = 3, \lambda = 1,5$

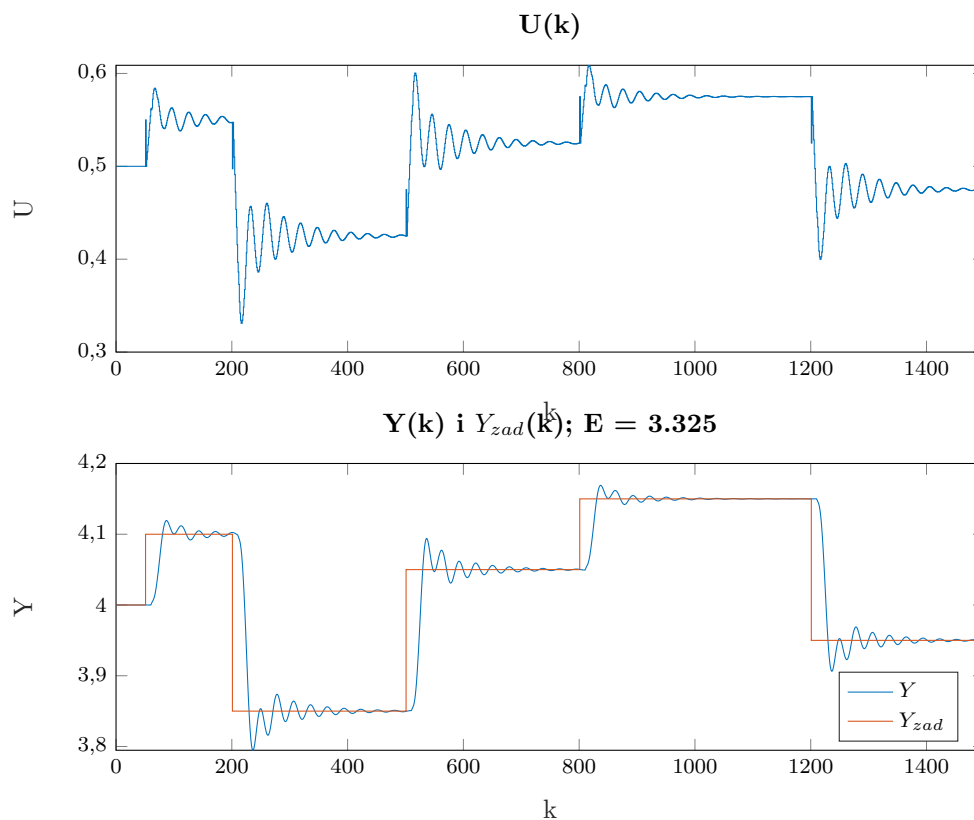
14. Dobór parametrów PID i DMC automatycznie

W celu optymalizacji wskaźnika błędu w zależności od parametrów obu regulatorów został użyty algorytm generyczny, którego zadaniem było znalezienie minimum funkcji błędów.

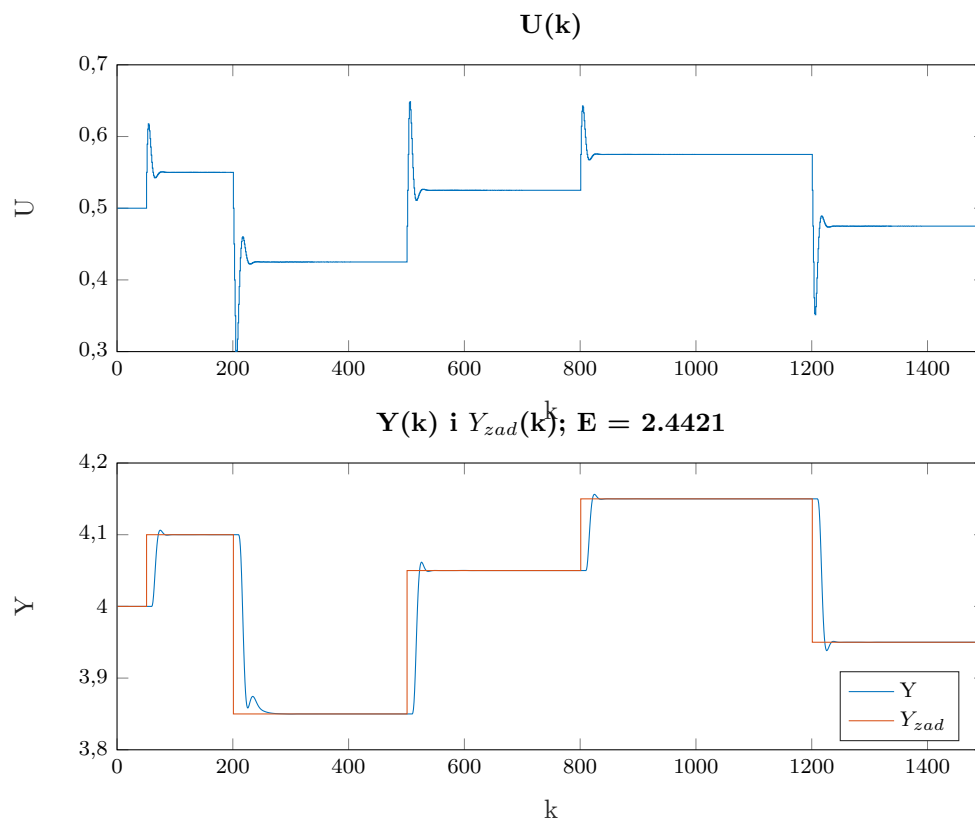
Uzyskane nastawy to:

$$\begin{aligned} \text{dla PID : } K &= 0,8706, T_i = 5,6252, T_d = 2,9545, E = 3,3250 \\ \text{dla DMC : } N &= 19, N_u = 30, \lambda = 1,9185, E = 2,4421 \end{aligned} \quad (7)$$

Otrzymane nastawy nie różnią się znacząco od tych uzyskanych metodą eksperymentalną, niemniej jednak błędy regulacji są mniejsze. Wykresy regulacji dla tych nastawów są przedstawione na rys. 25 i 26

Rys. 25. Regulator PID - parametry wyznaczone algorytmem generycznym, $N = 19, N_u = 30, \lambda = 1,9185, E = 2,4421$

Rys. 26. Regulator DMC - parametry wyznaczone algorytmem generycznym, $K = 0,8706, T_i = 5,6252, T_d = 2,9545$